

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi október hó 25. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2007. évi április hó 27. napján kihirdetett **1.B.1328/2006/21.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a .**

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **b e s z á m í t j a .**

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét kiskorú veszélyeztetésének bűntettében és emberölés bűntettének kísérletében mondta ki.

Ezért halmazati büntetésül 6 év 6 hónap börtönre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a bűnjelekről és túlnyomórészt a vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére, a költségmentességével érintett bűnügyi költséget az államra terhelte.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő fellebbezett, a kiskorú veszélyeztetésének bűntette miatt emelt vád alóli felmentésért, és az emberölés bűntette kísérleteként értékelt cselekménynek életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérleteként történő minősítése érdekében, összességében enyhítésért.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, de álláspontja szerint az élet elleni bűncselekmény tekintetében a vádlott szándéka egyenes volt, ezért az első fokú indokolás ekként történő módosítására tett indítványt. Az iratok mellékletét képező CD-nek származási helyére való visszaküldését is indítványozta.

A védő a fellebbezésük írásbeli indokolásában, majd a nyilvános ülésen már az első fokú ítélet megalapozatlanságát - helytelen ténybeli következtetéseket - sérelmezett és az élet elleni bűncselekmény súlyos testi sértés büntettként való minősítését indítványozta.

A fellebbezések alaptalanok, és a fellebbviteli főügyészség indítványait sem mindenben osztotta a másodfokú bíróság.

Az első fokú ítélet tényállása csupán kismértékben megalapozatlan (Be. 351.§./2/ bek. a) pontja) mert nem derítette fel az elsőfokú bíróság teljes mértékben a vádlott családi állapotának hátterét. Ezt a részleges megalapozatlanságot a másodfokú bíróság a vádlott vallomása alapján a Be. 352.§. a) pontja alapján akként orvosolta, hogy a tényállást kiegészítette azzal, a vádlottnak a jelenlegi a második házassága, előző házasságából - ma már nagykorú - leánygyermek szüleménye.

Kiegészítette azzal is a tényállást a másodfokú bíróság, hogy a sértett időnként, amikor már elviselhetetlen állapotokat teremtett a vádlott a viselkedésével, gyámhatósági védő-óvó intézkedéseket kezdeményezett, majd ezeket a családi összetartás, konszolidáció szándékával rendre visszavonta, így legutóbb a helyi önkormányzat jegyzője 2006. május 4-én kelt határozatában (nyom./140.) meg is állapította, hogy (**kk. sértett neve**) veszélyeztetettsége időközben megszűnt. Az ezt megelőző időpontban azonban az elsőfokú bíróság által rögzítettek szerinti életkörülmények voltak uralkodók a vádlott családjában.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben maradéktalanul lefolytatta, ennek eredményeképpen megalapozott tényállást állapított meg, amely mindenben irányadó volt a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság kellő elmélyültséggel foglalkozott az egymás valóságát kizáró bizonyítékokkal. Ami a kiskorú veszélyeztetésének büntettként értékelt cselekményt illeti, a szóba jöhető bizonyítékokat egyenként és összességükben is feltárta, értékelte, mérlegelte. A bizonyítékmérlegelő tevékenység mintaszerű, az így feltárt tények megfelelnek az iratok tartalmának és az elsőfokú bíróság a bizonyítékok e körben történő mérlegelése alkalmával perrendszerűen járt el.

A védelem az elsőfokú bíróságnak azt az eljárását sérelmezi, hogy nem a vádlott e körben tett ténybeli előadását, hanem a sértett és a tanúk vallomását, valamint az okiratok tartalmát fogadta el az elsőfokú bíróság. A másodfokú bíróság ezt az álláspontot nem osztotta, mert az kizárólag a bizonyítékok első fokú mérlegelését támadja, ami eredményre nem vezethetett.

A bizonyítékok megvizsgálása, értékelése, mérlegelése az elsőfokú bíróság feladata. Megalapozott tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére a másodfokú eljárásban.

Ugyancsak nem foghatott helyt a védelemnek azon érvelése sem, hogy a rendre megindított, majd megszüntetett gyámhatósági eljárások is arra utalnak, hogy a kiskorú tekintetében valójában nem voltak komoly veszélyeztető magatartások a vádlott részéről. Kétségtelenül nyomon követhető, hogy a sértett kezdeményezésére megindultak, majd megszűntek ezek az eljárások. Ez azonban tartalmilag nem jelenti a veszélyeztetettség hiányát, éppen ellenkezőleg. A kialakult ítélkezési gyakorlat - egyfelől - nem hagy kétséget afelől, hogy már csekély számú - akár egy - veszélyeztető magatartás is alkalmas a bűncselekmény megvalósításához (Bírósági Határozatok 1987. évf. 73. sz.) másfelől irányadó az elsőfokú tényállás abban, hogy a vádlott a veszélyeztető magatartásait rendszeresen, folyamatosan fejtette ki. A gyámhatósági eljárások mikénti alakulása kizárólag a sértett feleség - anyja - család-összetartó, konszolidáló törekvésére vezethető tehát vissza, ami a vádlott bűnösségét nem érinti.

Ami az emberölés büntetteként értékelt cselekményt illeti, az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen végezte el a bizonyíték-mérlegelő tevékenységet. A másodfokú bíróság - nem osztva a védelem kifogását - megvizsgálta a vádlott gyanúsítottként tett első vallomását és álláspontja határozottan az, hogy nem merült fel eljárási szabálysértés gyanúja a kihallgatást nézve. Kétségtelen, hogy a vádlottat kb. 5 órával korábban öntudatlan állapotban találták meg közterületen és, hogy vérében 3,89 ezrelék volt a véralkohol koncentráció a bűncselekmény elkövetésekor. Elképzelhető, sőt életszerű, hogy valamilyen mértékben ittas lehetett még a kihallgatásakor, ugyanakkor tény, hogy védő jelenlétében összefüggő vallomást tett, mégpedig olyat, amely minden lényeges körülmény tekintetében egyezik a sértett hasonló előadásával, márpedig a sértettet később hallgatta ki a nyomozó hatóság. A vádlott részéről az egész eljárás során sem volt észlelhető olyan törekvés, hogy utóbb e vallomását támadta volna, sőt második kihallgatása alkalmával akként vallott, hogy előző vallomását csupán kiegészíteni kívánja, ami okszerűen jelenti, hogy azt egyebekben mindenben fenntartotta. Az, hogy utóbb a cselekvőségére nézve terhelő önvallomását

már némely tekintetben vissza kívánta vonni, megszokott védekezés, ami teljesen természetes, ám önmagában nem érinti az első gyanúsítottai vallomás hitelét. Mindebből következően a másodfokú bíróság nem tapasztalva eljárási szabálysértést a kihallgatás körülményeit illetően, mindenben helyesnek ítélte az elsőfokú bíróság idevágó bizonyíték-mérlegelő tevékenységét és annak eredményét.

E bűncselekmény esetében is megállapítható tehát, hogy a védelem kizárólag a bizonyítékok első fokú mérlegelését igyekezett támadni - mint a most kifejtettekből következik - sikertelenül.

A bizonyítékok mérlegelése körében egyedül az első fokú ítélet 8. oldalán írt, és a tanúk szubjektivitására utaló megfogalmazást egészítette ki a másodfokú bíróság azzal, hogy e vallomások természetesen szubjektívek, ám mindenben tényszerűek voltak.

A kellően megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére mindkét bűncselekményt illetően és azokat helyesen is minősítette.

Az elkövetés eszközére, a támadott testtájékra, a vádlott által küldött sms-k tartalmára figyelemmel megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka nem testi sértés okozására irányult, cselekményét a sértett esetleges halálának bekövetkezésébe belenyugodva követte el.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a vádlott eshetőleges szándékát állapította meg. Ezt az álláspontot a másodfokú bíróság is osztotta, szemben a fellebbviteli főügyészség eltérő irányú indítványával:

a nem ittasságára visszavezethetően, hanem elmebeli állapota miatt közepes fokban korlátozott, hosszabb idő óta a féltékenység talaján kialakult izgatottságára és felindultságára visszavezethetően, kétségkívül a megfontoltság elemeit is magán viselő, de alapvetően indulati, ölési cselekményt végrehajtó vádlott esetében a körülményekből nem lehet egyenes szándékra megalapozottan következtetni. A vádlott egész addigi életviteléből, kiskorú gyermekével szemben tanúsított magatartásából sem vonható le ettől eltérő következtetés, sokkalta inkább az állapítható meg megalapozottan, hogy a vádlottat a felesége „visszaszerzése” motiválta meghatározóan, márpedig ez okszerűen mond ellent az egyenes ölési szándéknak. Ugyancsak erre utal, hogy miután a késsel, kis erővel megszúrta a sértettet, maga is megrémült cselekményétől és mindent hátrahagyva elmenekült. Ezen nem változtat a bűnösség alanyi oldalán jelentkező SMS-küldözgetés ténye sem, miután a vádlott tudati-alanyi körülményei a közepes fokú korlátozottság miatt kevésbé meghatározóak.

Bf.II.286/2007/6.

Így tehát az eset objektív körülményeiből kellett a szándékosság formájára megalapozott következtetést levonni (lásd: LB III. sz. Büntető Elvi Döntés) amit az elsőfokú bíróság helyesen meg is tett.

Ezért a másodfokú bíróság mindenben elfogadva az elsőfokú bíróság idevágó fejtegetését, nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját, tehát a vádlott szándékának formája helyesen került megállapításra.

A vádlott bűnösségi körülményeit csaknem kimerítően számba vette, melyeket azzal egészített ki a másodfokú bíróság, hogy további enyhítő az emberölés kísérlete tekintetében az eshetőleges szándék, míg ugyanezen bűncselekmény tekintetében - helyesen - az a súlyosító, hogy gyermekei anyja sérelmére valósította meg azt, összességében azonban kellően értékelte ezeket a fő- és mellékbüntetés kiszabásakor. Mellőzte ugyanakkor a másodfokú bíróság a beismerő vallomást az enyhítő körülmények közül. Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülmények és a bűncselekmények jellege, valamint tárgyi súlya alapulvételével arányos fő- és mellékbüntetést szabott ki. Ezek nem olyan súlyosak, hogy lényeges enyhítésük lenne indokolt, ezért a másodfokú bíróság az enyhítést célzó védelmi fellebbezéseket is alaptalanoknak ítélte. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának indokolásából viszont mellőzte a szabadságvesztés tartamára utalást a másodfokú bíróság, mert e mellékbüntetés mértéke nem a főbüntetés tartamától függ, hanem a cselekmény jellegétől és az elkövető személyiségétől.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései mindenben megfelelnek a törvénynek.

A kifejtettekből következik, hogy a védelmi fellebbezéseket a másodfokú bíróság nem ítélte alaposaknak, ezért az első fokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő további beszámítása a Bt. 99. §-án alapszik.

A **Helység, Intézmény neve** biztonsági kamerája által rögzített és a CD-n tárolt képek bizonyítékot képeznek, a nyomozati irat szerves részeként. Ezért a CD származási helyére való visszaküldést célzó ügyészi indítványt a másodfokú

bíróság nem ítélte teljesíthetőnek.

Szeged, 2007. évi október hó 25. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. Dr. Katona Tibor s.k. Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.286/2007/6. számú ítélete és a Csongrád Megyei Bíróság 1.B.1328/2006/21. számú ítélete a jelen ítélet folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2007. évi október hó 25. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k.
a tanács elnöke